

Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ.

Ἡ Στρουθοκάμηλος εἶναι πτηνὸν λαμπρόν, ζυγίζον ἐνίοτε περὶ τὰς 100 ὀκάδας. Εἶναι δὲ τόσον ἰσχυρόν, ὥστε δύναται νὰ φονεύσῃ πάνθηρα δι' ἑνὸς κτυπήματος τοῦ ῥάμφους της. Ἄν καὶ τὸν μέγα καὶ βαρὺ, δὲν εἶναι ὅμως καὶ βραδυκίνητον πτηνόν, διότι δύναται νὰ προτρέξῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ ταχυτάτου ἵππου.

Τὰ ἴστω-ροῦμενα περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὅταν διώκεται ὑπὸ κυνηγῶν ἐμπήγει τὸ ῥάμφος του εἰς τὴν ἄμμον, νομίζον ὅτι οὕτω κρύπτεται ἀπὸ τῶν κυνηγῶν εἶναι ἀπλοῦς μύθος ἀνευ ὑποστάσεως. Ἄπ' ἐναντίας ἡ Στρουθοκάμηλος εἶναι πολὺ πονηρὰ καὶ στυγερὰ, ἰδίως ὅταν ἐκζητῇ μικρά, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ τρέξουν τόσον ταχέως. Τότε ἡ μὲν μήτηρ μετὰ τὰ μικρὰ λαμβάνει μίαν διεύθυνσιν, ὁ δὲ πατὴρ ἄλλην, καὶ διὰ τὴν ἀπατήσῃ τοὺς κυνηγούς, κοιλιέται ἐπὶ τῆς ἄμμου ὥς νὰ ἦτο πληγωμένος ἢ ἐπαθεν ἄλλο τι καὶ δὲν δύναται νὰ τρέξῃ.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐλκύει τὴν προσοχὴν τῶν κυνηγῶν εἰς ἑαυτὸν καὶ οὕτω δίδει καιρὸν εἰς τὴν οἰκογενεὶάν του νὰ σωθῇ. Πρὶν δ' ὁ κυνηγὸς πλησιάσῃ ἀρκετὰ, ὁ Στρουθοκάμηλος αἰθνης ἐγείρεται καὶ μετ' ὀλίγον γίνεται ἀφαντος, ἀφίνων τὸν κυνηγὸν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ!

Συνήθως οἱ κυνηγοὶ ἐξαπατοῦν τὰ πτηνὰ ταῦτα ὡς ἑξῆς: ἐνδύονται μετὰ τὸ δέρμα ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, βάφουν τοὺς πόδας καὶ τὰς κνήμας τῶν λευκάς καὶ πορεύονται πρὸς τὸ μέρος ὅπου βόσκουν αἱ Στρουθοκάμηλοι. Αὗται κατ' ἀρχὰς ἐξιπάζονται

ἐκ τῆς θέας αὐτῶν, ἀλλ' αὐτοὶ ὑποκρίνονται ὅτι βόσκουν καὶ τινάζονται, ὅπως τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα συνειθίζουν, καὶ οὕτω ἐξαπατῶσιν αὐτά. Μετ' ὀλίγον ἓν ἐξ αὐτῶν πίπτει νεκρόν, διαπερασθέν ὑπὸ βέλους, τὰ ἄλλα τρομάζουν καὶ φεύγουν, μετ' αὐτῶν δὲ μετρηφισμένος κυνηγός. Μετ' ὀλίγον πίπτει ἄλλο, καὶ ἄλλο, πολλάκις 6—8 ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἐννοήσαντα τὴν ἀπάτην φεύγουν.

Αἱ στρουθοκάμηλοι διαφέρουσιν ὁλῶν τῶν ἄλλων πτηνῶν κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν κλωσσοῦν τὰ

μόνον ἰδιὰ τῶν αὐγὰ, ἀλλὰ καὶ ἄλλων. Ὄταν μία Στρουθοκάμηλος ἦναι ἐτοιμὴ νὰ καθήσῃ εἰς τὰ αὐγά, προετιμάζει κατὰ τὴν ἑλῶς τὴν φωλεάν της ἄλλαι δὲ φίλαι της ἔρχονται καὶ ἀποθέτουν ἐκάστη τὸ ὠὸν αὐτῆς! ἀφοῦ δὲ συμπληρωθῇ οὕτως ὁ ἀριθμὸς τῶν ὠόν, ὅστις δὲν ὑπερβαίνει τὰ 15, τότε ἡ κλωσσοὶ κάθεται ἐπ' αὐτῶν.

Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦ ἔωρα-σμοῦ οὔτε ὁ πατὴρ, οὔτε ἡ μήτηρ ἐξέρχονται πρὸς τροφήν, ἀλλ' ἄλλοι φίλοι καὶ φίλαι κομίζουν εἰς αὐτοὺς τὴν τροφήν αὐτῶν. Ἀφοῦ δὲ ἐκκολαθῶν τὰ ὠά, ἐκάστη φιλὴ ἔρχεται καὶ ἀποθετεῖ πλῆθος τῆς φωλεᾶς ἐν

Ἡ Στρουθοκάμηλος.

ὠόν, τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ θραύει καὶ ἐξ αὐτοῦ τρέφονται τὰ μικρὰ, ἕως οὗ γείνωσιν ἱκανὰ νὰ τρέχουν καὶ τότε ἀφίνουσι τὴν φωλεάν καὶ πορεύονται μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς των πρὸς ἀνεύρεσιν τροφῆς.

Ἐσχάτως πολλοὶ ἐννοχολήθησαν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ καλλιέργειαν τῶν στρουθοκαμήλων καὶ κατάρθωσαν νὰ ἔχωσι κοπάδια ἐξ αὐτῶν, ὅμοια μετὰ τῶν γάλλων, ἀπαξ δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ μαδῶσι τὰ πτεράτων καὶ τὰ στέλλουσιν εἰς τὸ ἐμπορίον ἵνα χρησιμεύσουν ὡς στολίδια εἰς τοὺς πῖλους τῶν γυναικῶν.